

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: Bc. J.K., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Janem Maršálem, advokátem, se sídlem Sokolovská 5/49, 186 00 Praha 8, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 13.2.2015, č.j. KrÚ 9543/2015/ODSH/13,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 7.1.2015, č.j. OSA/P-1740/14-D/45, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 16.10.2014 v 14:09 hodin na dálnici D11, na 75 km, ve směru jízdy na Hradec Králové, jako řidič motorového vozidla tovární značky Infiniti, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici (130 km/h) o 45 km/h, neboť mu byla hlídkou Policie ČR naměřena rychlost 181 km/h (po odečtení možné odchylky $\pm 3 \%$ mu byla

jako nejnižší možná rychlost naměřena rychlost 175 km/h). Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 4.000 Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. V žalobě uvedl žalobce tři žalobní body:

1. Podstatné porušení ustanovení o řízení

Žalobce namítl, že žalovaný vydal rozhodnutí, aniž vyčkal doplnění odvolání žalobce, „eventuálně aniž žalobce vyzval k doplnění avizovaného podrobného odůvodnění odvolání“ včetně případného stanovení lhůty k provedení tohoto úkonu, či alespoň neuvědomil žalobce o tom, že hodlá vydat rozhodnutí. Žalobce totiž v odvolání uvedl, že má v úmyslu toto doplnit, když v této souvislosti správnímu orgánu sdělil, že tak učiní ve lhůtě 30 dnů. Jednalo se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.

2. Porušení práva obviněného z přestupku

V tomto případě byla porušena povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného z přestupku, když mu nebylo umožněno podat důkazní návrhy a uvádět skutečnosti na svou obhajobu ve smyslu § 73 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalobce uvedl, že obviněný z přestupku je oprávněn v odvolacím řízení uvádět nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy, proto pokud žalobce avizoval, že hodlá své odvolání v přiměřené 30 denní lhůtě doplnit, byl správní orgán povinen na doplnění odvolání vyčkat, popř. mu k tomuto úkonu stanovit lhůtu ve smyslu § 39 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“). Žalobce spatřuje zásadní pochybení žalovaného v tom, že vydal bez dalšího rozhodnutí, ačkoliv žalobce „avizoval“, že se hodlá ještě vyjádřit a uvést na svou obhajobu další skutečnosti a důkazy. K tomu citoval obecně platné závěry z komentáře zákona o přestupcích k právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním meritorního rozhodnutí a judikaturu týkající se k neuplatnění koncentrační zásady uvedené v § 82 odst. 4 správního řádu (rozsudek NSS ze dne 27.11.2012, č.j. 1As 136/2012-23). Žalovaný tak upřel právo na obhajobu v přestupkovém řízení.

3. Rozhodnutí je nezákonné

Žalobce v odvolání navrhoval opětovně jako před správním orgánem I. stupně výslech svého spolujezdce D.K., a dále pppap. M.U., které správní orgán odmítl provést. Skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn.

Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a uvedl argumentaci v něm obsaženou, přičemž konstatoval i podstatné skutečnosti z rozhodnutí o přestupku správního orgánu I. stupně.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ad 1.

Jak vyplývá ze správního spisu a v podstatě i ze shodného tvrzení účastníků, žalobce v dané věci nepodal blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když v tomto odvolání podaném dne 22.1.2014 uvedl mimo jiné i odvolací důvody, v nichž jednak poukázal na skutečnost, že správní orgán neprovedl dostatečné dokazování, kdy odmítl provést výslech svědků D.K. a pprap. M.U. Dále namítl, že nedošlo k naplnění materiálního aspektu daného přestupku. Toto odvolání (čl. 53-56 správního spisu) tedy obsahovalo odvolací důvody a žalovaný byl oprávněn o tomto odvolání věcně rozhodnout, aniž by byl povinen vyčkat žalobcem „avizovaného“ doplnění odvolání. Krajský soud zastává názor, který zahrnuje konstantní soudní judikatura a podle něhož „*správní orgán není povinen vyzývat účastníka k doplnění odvolání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu z r. 2004, pokud odvolání obsahuje alespoň jeden projednatelný důvod, a je z něj tedy zřejmé, v čem odvolatel spatřuje rozpor s právními předpisy (§ 82 odst. 2 správního řádu z r. 2004)*“. Podle názoru soudu „*nelze z § 37 odst. 3 správního řádu dovodit povinnost správního orgánu poskytnout odvolateli dodatečnou lhůtu jen s tím účelem, aby byl případně doplněn další, v odvolání jen naznačený odvolací důvod, pokud odvolání již obsahuje aspoň jeden konkrétní a projednatelný odvolací důvod. Odvolání – tak, jak bylo podáno – tedy bylo projednatelné, a správní orgán nepochybil, pokud žalobkyni nevyzval k jeho doplnění. To, zda žalobkyně doplní odvolání podle svého příslibu, bylo již jen její věcí; této možnosti však žalobkyně nevyužila*“ (oba citované závěry jsou obsaženy v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2.11.2011, č.j. 5Ca 298/2008-52 a zahrnuty ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2776 ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 3 z r. 2013). Tento žalobní bod tak shledal krajský soud za nedůvodný, když správní orgán nebyl povinen poskytovat dodatečnou lhůtu či vyčkávat, zda žalobce podle svého „avíza“ doplní odvolání či nikoliv, když odvolání bylo věcně projednatelné, protože obsahovalo odvolací důvody (§ 82 odst. 2 správního řádu).

Ad 2.

Rovněž tento žalobní bod souvisí s tvrzením žalobce obsaženého v předchozím žalobním bodu. Pokud však tento žalobní bod byl nedůvodný, tedy že správní orgán nebyl povinen vyčkávat, zda, jak „avizoval“ žalobce v odvolacím řízení, že hodlá své odvolání v přiměřené 30 denní lhůtě doplnit, tak není zásadním pochybením žalovaného, jak v tomto žalobním bodu žalobce tvrdí, že bez dalšího vydal žalované rozhodnutí.

Žalobci nebylo upřeno právo vyjádřit s k podkladům rozhodnutí ještě před vydáním meritorního rozhodnutí, když nelze směřovat toto právo s právem žalobce podat odvolání a uvést v něm odvolací důvody. V dané věci spatřuje žalobce porušení svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním meritorního rozhodnutí v tom, že mu nebylo umožněno doplnit odvolání, které však bylo věcně projednatelné, jak soud již výše uvedl a tento požadavek žalobce neměl oporu v platné právní úpravě (argumentace soudu ad 1.). V dané věci proto nemohlo být vydání žalovaného rozhodnutí pro žalobce překvapivým, jak tvrdil v žalobě. Rovněž tento žalobní bod shledal krajský soud za nedůvodný.

Ad 3.

Žalobce navrhoval výslech svědků v dané věci, a to spolujezdce žalobce D.K. pprap. M.U., a to již před správním orgánem I. stupně, přičemž v žalobě tvrdil, že „*žalovaný však v rozhodnutí odmítl navržené důkazy provést (aniž vyčkal na avizované doplnění skutečností a důkazů), když v důsledku toho dle přesvědčení žalobce nedostatečně zjistil skutkový stav, resp. jej zjistil nesprávně, neboť pokud by jej zjistil správně, musel by dojít k závěru, že jednání žalobce nebylo přestupkem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o přestupcích*“. Žalobce opětovně i

v tomto žalobním bodu vytýká žalovanému, že nevyčkal na „*avizované doplnění skutečností a důkazů*“ v souvislosti s podáním odvolání, tento argument však nemůže obstát, jak soud již výše uvedl. Žalovaný totiž nebyl povinen vyčkávat na avizované doplnění skutečností a důkazů, ale bylo věcí žalobce, zda uvede veškeré skutečnosti a označí důkazy v tomto odvolání. Toto právo žalovaný žalobci jistě neupřel, když v tomto řízení mohl žalobce, jako obviněný z přestupku, uplatňovat nové skutečnosti a navrhnout nové důkazy i v odvolání, když žalobce správně v žalobním bodu ad 2. citoval z judikátu NSS ze dne 22.1.2009, sp. zn. 1As 96/2008, že omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu nařízení o přestupku nedopadá. Tohoto práva však nevyužil žalobce v důsledku vlastního procesního pochybení, kdy si nestřežil svá práva dostatečným způsobem a bezdůvodně spoléhal na to, že se žalovaný ztotožní s jeho nesprávným právním názorem, který žalobce v podstatě prezentoval v předchozí části žaloby (viz argumentace soudu ad 1. a ad 2.).

Krajský soud považuje v souladu s rozhodnutím žalovaného rozhodnutí o přestupku za zákonné, a to zejména z hlediska prokázání viny žalobce. Jak vyplývá ze správního spisu, vycházel správní orgán I. stupně z dostatečných podkladů rozhodnutí, ze kterých vyplývá závěr o vině žalobce. Přestupkové jednání žalobce bylo zachyceno měřicím zařízením Pol Cam PC2006, kdy vozidlo žalobce bylo dostatečně identifikováno včetně registrační značky vozidla, přičemž z videozáznamu vyplývá, že po změření rychlosti u daného vozidla jej měla hlídka Policie ČR po celou dobu na dohled, a to do samotného zastavení vozidla. Zároveň je součástí spisu i ověřovací list k měřicímu zařízení a osvědčení o oprávněnosti zakročujících policistů obsluhovat dané měřicí zařízení. Tyto podklady rozhodnutí postačovaly pro závěry pro odpovědnost žalobce za zmíněný přestupek (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35).

Žalobce vychází rovněž z mylné představy o tom, že pokud jako účastník přestupkového řízení navrhl provedení důkazů, tak že je byl povinen správní orgán provést.

V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, a to z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50 a § 52 správního řádu). Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a potažmo i z rozhodnutí žalovaného, přestupkové jednání žalobce bylo jasně zdokumentováno a prokázáno, když správní orgány nevycházely pouze z oznámení o přestupku, ale ze stěžejních podkladů pro vydání tohoto rozhodnutí, tj. ze zmíněného videozáznamu měřicím zařízením, z platného ověřovacího listu a zároveň i z dokladu o proškolení zasahujících policistů. Přestupkové jednání bylo jasně zdokumentováno a v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, jak soud již výše uvedl. Jestliže obviněný z přestupku uvede tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k nim důkazy, je správní orgán povinen se s nimi vypořádat, avšak „*to však nutně neznamená, že je povinen tato tvrzení prověřit a důkazy provést; pokud tak neučiní, musí svůj závěr vysvětlit přezkoumatelným způsobem*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č.j. 5As 126/2011-68, ze dne 14.1.2014, dále pak např. rozsudek NSS ze dne 26.1.2015, č.j. 8As 109/2014-70). A v dané věci tomu tak skutečně bylo. Žalobce totiž nenavrhl výslech svého spolujezdce D.K. a pprap. M.U. jen

v odvolání, ale jak správně žalovaný uvedl, již v řízení před správním orgánem I. stupně a s tímto návrhem se vypořádal správní orgán I. stupně následujícím způsobem:

„Návrhu na doplnění dokazování o provedení výsledku spolujezdce D.K. a prap. M.U. správní orgán nevyhověl, jelikož uvedené by bylo nadbytečné a nevhodné. Celé jednání, včetně měření rychlosti, zastavení vozidla, včetně vystoupení řidiče a předložení dokladů, je zaznamenáno pomocí technického prostředku v podobě videozáznamu, jenž je výstupem měřicího zařízení PolCam PC 2006. Výsledek policisty, či spolujezdce by tedy v předmětném případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti nemohl důkazně vyvrátit, a jako takový se jeví nadbytečným. Předložený videozáznam, jenž je zcela nezátížen subjektivním vnímáním, svoji důkazní hodnotou nepochybně zcela předčí případné výpovědi policisty, či spolujezdce, jejichž subjektivní vnímání nemůže dosáhnout parametrů důkazní hodnoty technického prostředku, zejména pak, když se jedná o měření fyzikální veličiny. Resp. není možné výsledkem policisty, či spolujezdce zjistit, co se týče samotného měření, žádné nové skutečnosti, nežli ty, kterou jsou zcela zřejmé z videozáznamu a tyto informace, např. o vzdálenosti mezi vozidly na začátku a na konci měření zcela logicky nemohou být přesnější. K samotnému ovládání měřicího zařízení není výsledek policisty potřebný, neboť z návodu k obsluze měřicího zařízení PolCam PC 2006 je zřejmé, že jsou pouze dvě možné metody měření rychlosti, a to na základě měření rychlosti s měřením času a vzdálenosti a dále na základě měření rychlosti v automatickém režimu s ukončením měření po ujetí nastavené dráhy. V předmětném případě bylo užito druhé metody, kdy jediným úkonem obsluhy je stisknutí jednoho tlačítka „START“, kdy po ujetí stanovené dráhy (v tomto případě 100 metrů) dojde na základě času potřebného k jejímu ujetí ke zjištění výsledné rychlosti. V tomto případě je tedy vyloučena i chybná manipulace ze strany obsluhy. Veškeré údaje o prováděném měření jsou rovněž patrné z pořízeného videozáznamu, ze kterého je mimo jiné zřejmé, že nastavený zoom kamery měřicího zařízení je po celou dobu konstantní (hodnota 11,9). Taktéž styl a způsob jízdy služebního vozidla je zachycen na videozáznamu.“

Žalovaný tak reagoval na odvolání, v kterém žalobce zopakoval tento svůj důkazní návrh tím, že konstatoval, že s tímto návrhem se již vypořádal správní orgán I. stupně, přičemž uvedl, že již výše zmíněné podklady, ze kterých vyplynula vina žalobce, považoval žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně k prokázání daného přestupku za dostatečné, a proto považoval za nadbytečné provádět výsledky výše zmíněných navrhovaných svědků. Krajský soud již výše uvedl, že uvedené podklady rovněž považuje za dostatečné k prokázání viny žalobce, přičemž se ztotožňuje s tímto závěrem jak žalovaného, tak i správního orgánu prvního stupně (viz citovaná část z rozhodnutí žalovaného správního orgánu), s tím, že obě rozhodnutí tvoří jeden celek. Proto nebyl žalovaný opětovně povinen odůvodňovat podrobně neprovedení dalších důkazů, když odůvodnění tohoto postupu bylo obsaženo již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně (argumentace soudu včetně citace části odůvodnění rozhodnutí o přestupku viz výše).

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 14. října 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová